

Vu Lan vớ rớ i nhớ ng sao trong lòng không thớ y khớ i nớ m hân hoan, tôi hớ i lớ i mình hay còn thì u gì chẳng? Mớ a, không! mớ a phớ núi đã rớ i đớ u suớ t tháng ngày cuớ i hớ , tí tách giớ t đớ u đớ n ngớ i lớ i gớ n vớ i mùa thu. Lá vàng ớ ! không hàng lớ u trớ c chùa nay đã úa vàng rớ i gớ n hớ t, trớ cớ cảnh mớ m chớ u gió táp mớ a sa, cớ n gió chớ t vớ xì xào đám sen mùa lá đớ , xan xát vì héo gớ y, rách nát bớ i khô khan. Tớ ng ve gớ i hẻ gớ n nhớ đã im bớ c, trớ lớ i gió ngàn đong đớ a lá vàng xào xớ c đón thu sang, thu đã sang, Vu Lan đã vớ sao cớ thớ y lòng nớ ng trĩu, ngớ i mớ t mình vớ i tách trà thu, am vớ ng, thớ hớ i mớ t lớ n lòng nớ ng trĩu vì đâu.

Ai không biớ t Vu Lan là mùa Báo Hiớ u, có ai không hiớ u là mớ i ngớ i nên tớ ng nhớ đớ n công ớ n hai đớ ng sanh thành, rớ i làm gì đó đớ bày tớ lòng mình quan tâm, hiớ u thớ o, cớ m ớ n, có ngớ i chớ cớ n đớ ng trớ c mớ sâu lớ ng nói mớ t lớ i Vu Lan: "Mớ i! mớ biớ t con thớ ng mớ lớ m không?", lớ i có ngớ i tớ ng Kinh Vu Lan dùng lớ i Phớ t đớ đáp đớ n ân đớ c, lớ i cũng có ngớ i cúng đớ ng tớ sớ lên Tăng đớ đem công đớ c hớ i hớ ng báo hiớ u cha mớ . Vâng tớ t cớ là Vu Lan cớ a ngớ i con hiớ u hớ nh, cớ mớ i năm vớ mớ i ngớ i lớ i mớ t lớ n thớ ng.

Vu Lan cớ a ngớ i Phớ t tớ i gia là nhớ vớ y, Vu Lan cớ a ngớ i xuớ t trớ n "Bát cớ m xin vớ n nhà, thân chớ i muôn đớ m xa, chớ vì viớ c sanh tớ , mây trớ ng hớ i đớ ng qua". Ngớ i xuớ t gia báo hiớ u ai đây, ngớ i đớ c lớ i nhớ ng lớ i xớ a Tớ đớ y trong Quy Sớ n Cớ nh Sách: "Ngớ i xuớ t gia đớ i vớ i cha mớ thì không cung phớ ng món ngon vớ t lớ , đớ i vớ i thân quyớ n rớ i bớ xa cách không gớ n... đớ i vớ i gia tớ c không màng đớ n nghĩa vớ thớ a kớ , xa làng bớ xóm, cớ t tóc đi tu...". Nhớ vớ y thì Vu Lan vớ i ngớ i xuớ t trớ n không có ý nghĩa gì hay sao?

Không! Vu Lan cớ a ngớ i xuớ t thớ ngoài lớ ng sâu trong tí m thớ c tớ ng nhớ mớ cha, hiớ u nghĩa ông bà còn phớ i làm nhớ ng viớ c hiớ u mà ngớ i ngoài thớ khó có thớ đớ m đớ ng nớ i nhớ trong Quy Sớ n Cớ nh Sách Tớ đớ y: "Ngớ i xuớ t gia phớ i có tâm chí vớ t ra khớ i trớ i đớ t, nên cớ t bớ c thì hớ ng tớ i phớ ng trớ i cao rớ ng, tớ tâm ý cho đớ n hình tớ ng phớ i đớ u khác hớ n vớ i ngớ i thớ tớ c, là hớ t giớ ng lành nớ i tí p ngày càng làm rớ ng rớ thêm nhà Phớ t, làm cho chúng ma phớ i khi p sớ khuớ t phớ c, vớ i tâm niớ m báo đáp bớ n ân, cớ u vớ t ba loài". Báo hiớ u Vu Lan cớ a ngớ i xuớ t gia là nhớ vớ y.

Vu Lan vớ , lớ i Phớ t đớ y còn đó, lớ i Tớ đớ nh chúng ta đã làm đớ c gì? hay chớ là nhớ làm cho thêm buớ n, nhớ ý Tớ đớ y trong sách Quy Sớ n: "Sao lớ i mớ i bớ c lên phớ m bớ c cớ a giớ i pháp, mà đã tớ thớ ta đây là vớ Tớ Kheo. Dùng cớ a cúng đớ ng cớ a Đàn na thí chớ , ăn ớ tiêu hao cớ a thớ ng trớ , không biớ t xét kớ vì sao mà có cớ a ớ y, lớ i bớ o rớ ng lớ tớ nhiên là ngớ i phớ i hiớ n cúng. Ăn rớ i, xúm đớ u huyền não, chớ nói toàn chuyớ n tớ p cớ a thớ gian...". Nớ u

là như vậy Vu Lan vô tội là vô nghĩa.

Như vậy thì làm sao chúng ta có thể nhìn biết được Vu Lan đã vậy, Vu Lan còn ý nghĩa gì trong cuộc sống của chúng ta, vì chúng ta đang mãi mê đắm say mê trong cơn mê, không hiểu tu tập để làm gì như trong Quy Sơn Tông dạy: "Chỉ thích vui thích, mà không biết chính cái vui này là nguyên nhân của khổ đau. Bao kiếp xưa kia, đem thân si mê theo trần cảnh, chấp trần pháp trần cảnh, thì giờ này chỉ để năm tháng trôi qua, không lo tu học, mắt mắt khôn cùng, thọ hưởng càng nhiều, của thì càng ít, hết năm này qua năm khác mà không biết nghĩ đến sự rồi rồi, có hiểu đâu chấp càng nhiều cũng chỉ là bỏ rời thân xác giả huyễn mà thôi...". Nếu mắt ngày nào đó vô tình nhìn thấy, hãy nhìn ta đã làm được gì để báo đáp ơn ân Vu Lan, ân Tam Bảo ơn tín thí đàn na.

Hãy cùng nhìn chúng ta cũng chỉ là như vậy, không khác gì vài ngày mới cắt tóc quy y. Như Tông Quy Sơn tông dạy: "Quả là kẻ chấp bao giờ nghe đến sự hành trì và huấn dạy của Phật dạy bảo, nên suốt bao năm cũng chỉ có một chút hiểu biết, tánh tình vẫn còn như cũ giả nguyên. Cung cách sống khác gì ngày xưa biết nhắc, ham muốn như người đi xa xa như thói cũ, dần dần theo dõi, hóa thành kẻ không tăng không tiến. Thấy rồi biết giác lòng công đã đến ngày già yếu, gặp việc thì như đi đi về về rồi rồi rách. Họ học pháp học thì không có lợi ích để hưởng đến tu hành...".

Nếu là như vậy thì oan uổng cho một kiếp tu hành, lấy gì để Vu Lan vô báo đáp thâm ân. Thấy cha mẹ nào nghe con mình tu hành như vậy mà sanh tâm hoan hỷ, Thấy Tông nào học như đi vì có một người học trò tu học kiên nhẫn trên, vậy thì ta lấy chi để báo đáp? sao chúng ta có thể cho phép mình làm những việc vô tâm.

Tông Quy Sơn dạy: "... ai kia đã là được trông phụ thì ta đây cũng có thể làm được như thế, được thì khinh thì mình mà lùi bước và khuếch trương được khó khăn...". Nếu ý thức được như vậy, thì có gì mà ta không làm được, khó khăn nào mà ta chấp vượt qua, và không có thành tựu nào mà ta không thể thành tựu, được như vậy mới thật là vắng lặng Tông dạy: "...là người chấp pháp là bậc thầy trí, không thể có thể mau vượt lên được, thì nên hãy đặt tâm trí vào học hành giáo pháp, ôn cho thuộc, tìm kiếm sự tra kinh điển cho rõ pháp Phật, nghiên cứu tinh tường nghĩa lý, để rồi truy vấn bá diện giảng dạy đến tận cùng, báo đáp ơn Phật. Được được pháp thì gian, lấy công hạnh huân tu trên đây mà học rồi mình. Như thế thì được cũng như tính được có uy nghi, thì mình biết thành bậc "pháp khí" trong hàng Tăng bảo...".

Nếu làm được như vậy, thì đây là món quà Vu Lan hiếm hoi nhất trong thế gian, còn bằng không thì chúng khác nào bằng Trời quở trách trong Quy Sơn Cảnh Sách : "..." trong hàng ngũ chúng sinh xuất gia chớ là vô ích, dù nà phí hết công mà tui mà quở trách không có một chút ích lợi gì hết...". Lòng nghe lời Thầy dạy, tự mình sám hối ăn năn, có trách nhiệm chúng ta muôn, vì Vu Lan còn vắng đời là niềm yêu thương.

Ngoài hiền gió đùa càng thêm hiu hắt, là vài giọt mưa buồn thêm chút vắng Vu Lan, đức là niềm yêu thương ngày xưa, sao nghe nát cõi lòng, bằng thế này thế nà mình chớ a trăn mà tui kiêu tu, mà năm thu đời lá vàng, Vu Lan là vắng đời đón niềm tình thương. Thế này cho ta chớ a tròn tâm tu học, thế này cho cha mẹ già đang ngóng chờ công đức tu hành của con thế, thế này cho thế này ngóng trông niềm hạnh phúc lành đời trùng hạnh Tam Bảo, thế này cho Phật Đà hy vọng Chánh pháp sẽ có người truyền thừa xiển dương, thế này tình thương ngóng trông đời này đâu? Vậy vắng Vu Lan vắng sao ta là không hay biết!

Thôi thì chúng ta hãy vì niềm yêu thương của Vu Lan phát tâm công đức, như Thầy đã dạy: "...bên trong thì siêng tu tập công phu khổ hạnh niệm ác, bên ngoài thì hiền bày đức tính hiền hòa, xa lìa trăn thế, mong chúng sinh thoát", đời có thể làm được như thế gì mà Thầy căn dặn trong Quy Sơn thì không uổng phí lòng qua một kiêu tu hành, thành tựu trăn vắng yêu thương dâng lên cúng dường Vu Lan Thế này Hạnh: "tu hành mà đức cũng như tĩnh đời được an nhiên, như vắng mà thế không uổng phí, mà công đức đức khoác áo cà sa, như vắng cũng thế là đời đáp báo ân, chúng giúp ba cõi. Nếu có thể đức đức không thoái chuyển thì quở vắng Phật Đà quyết chúng còn xa, đời là khách thế thế đức o chớ i trong ba cõi, đời đi ra vào đời làm khuôn phép cho người sau...".

Báo ân Vu Lan của chúng sinh xuất gia là như vậy, tình thương Vu Lan xuất trăn là như thế, nếu là con Phật, không ai không có ngày tu hành đức đức tình thương Vu Lan xuất thế, không cha mẹ nào không mong muôn con mình thoát khổ sanh vui, niềm tình mong hoài hiếm học xuất ly khổ hạnh của các bậc Tiên giác Đức o s, nếu như hiếm đức đức, đức đức thì Vu Lan tròn niềm hiếm đức o, còn bằng không hạnh thế chớ hoàn không, lòng qua vô ích. Niềm tình Vu Lan biết lý chi đức đức đáp, phát nguyện tu hành mà thế thế là báo đáp thế ân.

Thích Tâm Mãn -

(chuaminhthanh.com)

